

[Karlsson.]

være tilstrækkeligt, naar man gør Uddannelsen tilstrækkelig effektiv. Det skal siges, at Loven af 1937 betød Fremskridt; men man kan ogsaa roligt påstaa, at ethvert Smuthul i Loven er blevet udnyttet af Arbejdsgiverne, og at dette Forbold betyder økonomisk Belastning af Arbejderhjemmene.

Selv 14 Dages Ferie snydes adskillige Lærlinge for, naar de udlæres om Foraaret. Det forekommer derfor mit Parti, at der med Rette kan stilles Krav om, at de Lærlinge, det drejer sig om, f. Eks. mange Murer- og Typografælrlinge, faar Feriemærker i det sidste Læreaar, saa de kan holde Ferie som alle andre Arbejdere. Vi mener ogsaa for den Sags Skyld, at 3 Ugers Ferie for Lærlingene er et Krav, som kan og maa efterkommes.

Alle disse Spørgsmaal trænger i sig selv til Løsning for at bøde paa den Uret, der øves mod denne Del af Arbejderungdommen. Men Sagen maa ogsaa ses i en større Sammenhæng. Skal Arbejderne og ogsaa vort Haandværk og vor Industri kunne klare sig i Konkurrencen, maa der skabes ordentlige Uddannelsesforhold og menneskeværdige sociale Kaar. Disse Betingelser opfyldes ikke over for Lærlingungdommen, og naar der i Dag tales saa højt om, at der er Mangel paa Tilgang af nye Lærlinge, er det for en stor Del Arbejdsgivernes egen Skyld. De har selv gjort, hvad de kunde, for at sabotere en bedre Lærlingelovgivning, og de stopper Vat i Ørene, saa snart der tales om Lønnen. Arbejderhjemmene, Forældrene, sætter ofte hellere deres Børn til at være Arbejdsdreng, fordi de simpelt hen tvinges dertil af økonomiske Grunde. Og Mangelen paa faglært Arbejdskraft i Dag skyldes netop, at Lærlingene underbydes og tvinges til at arbejde længere end andre. Bedre Løn, Kontrol med Uddannelse, Dagskole og Tid til Hvile og Fritid samt Skattefradrag for Forældre med Lærlinge er derfor væsentlige Betingelser for en virkelig Løsning af Lærlingspørgsmaalet.

Mit Parti har ved adskillige Lejligheder talt om Bolignøden og for Afhjælpning af den gennem Byggeri og Boligrationering. Ungdommens Bolignød — en saadan findes ogsaa — maa afhjælpes paa samme Maade. Selv en blind kan se, hvad ansvarlige ikke vil indrømme, at Forholdene er katastrofale for Ungdommen. Mange kan end ikke faa en Seng at sove i, adskillige unge kan ikke gifte sig som Følge af Bolignøden, og mange nygifte maa leve adskilte. Der maa derfor gøres alt for at

skaffe Ungdommen Husly. Det er ikke mange Værelser, der annonceres ledige i Aviserne, og naar det er som „Billet mærket“, skal man helst være Student eller Søn af en Præst i Jylland for at være heldig. Jeg misunder ikke disse unge, at de maaske har lidt lettere ved at skaffe sig Logi end andre, det kan være svært nok alligevel. Paa de øvrige ledige Værelser, der findes, gaar Jagten ind Kl. 12 om Natten og starter paa Raadhuspladsen, hvor de, der ingen Husly har, med en Avis i Haanden styrter ud til de faa ledige Værelser, der annonceres, hvor man saa staar i Kø i adskillige Timer hen ad Morgenstunden eller Formiddagen.

Det er ikke altid lige straalende Sager, der bydes paa, for de gode Værelser er naturligvis aldrig ledige. Et tomt og nusset Værelse med en daarlig Kakkellov til 60—70 Kr. er meget almindelig. Dertil kommer saa Lys, Varme og Rengøring, og Besøg af Gæster er ofte forbudt. Mangelen paa Husassistenter udnyttes ogsaa i denne Forbindelse. Der tilbydes unge studerende og selverhvervende Kvinder et Værelse med nogle Timers Husarbejde efter nærmere Aftale. Det gaar som Regel saadan, at de unge Kvinder aldrig faar et ledigt Minut til deres egen Beskæftigelse, men laver de Vrøvl, har Værterne Lov til at sætte dem paa Gaden i disse Tilfælde. Saa er der Spekulanter, som udlejer Værelser for en enkelt Nat. Et Sted i Frederiksborggade, der annoncerer hver Dag i „Berlingske Tidende“, forlanges f. Eks. 6 Kr. pr. Nat, og et Værelse paa ca. 8 m² med to daarlige Senge giver altsaa 12 Kr. Det giver en pæn Fortjeneste i Løbet af en Maaned, og det er saadan, at der sandelig ikke udlejes for hverken en Uge eller en Maaned ad Gangen, for saa vilde den store Fortjeneste jo gaa tabt. Hos Udlejningsbureauerne kan man for en Betaling af 8, 10 eller 15 Kr. købe sig Ret til at faa anvist et Værelse. Den Ret har man i 14 Dage, men Værelse faar man meget sjældent, fordi der anvises flere Ansøgere det samme Værelse.

Der findes dog mange tomme Værelser, men de ejes af Folk, der ikke ønsker at leje ud. Nej, saa meget er vi dog endnu ikke i samme Baad, at det vil ske frivilligt. Men den højtærede Indenrigsminister burde vise lidt god Vilje til at undersøge Forholdene til Bunds, saa vilde han lige saa let som alle andre kunne konstatere, at Værelser er der nok af. Det er gaaet saa vidt, at man kan høre selv konservative Talere rundt omkring i Landet gaa ind for